

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaškem ve věci

žalobce: **H. V. N.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-HA13-R2-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-HA13-R2-2023, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu z důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle požadavků uvedených v článku 8 Evropské Úmluvy o lidských právech a v člancích 10 odst. 2 a 32 Listiny základních práv a svobod a nevzal v potaz zájmy nezletilých dětí žalobce. Žalobce namítal, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebyla samoučelná snaha o legalizaci jeho pobytu v zemi, jak v rozhodnutí tvrdil žalovaný, ale snaha zabránit rozdělení rodiny. Poukázal na to, že vzhledem k tomu, že byl odsouzen za závažnou trestnou činnost a byl mu uložen trest vyhoštění, nemůže získat žádné pobytové oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce nesouhlasil s právním názorem žalovaného, že otázku ochrany jeho rodinného života legalizací jeho pobytu není možné řešit v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany, ale pouze podle zákona o pobytu cizinců.

2. Dále žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné také z toho důvodu, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalobce uvedl, že se v případě návratu do Vietnamu obává o své zdraví a život, neboť ve Vietnamu má dluhy a jeho věřitel vyhrožoval žalobci i jeho rodičům ve Vietnamu a žalobce má obavy, že by mu příslušné vietnamské orgány veřejné moci neposkytly dostatečnou ochranu. Žalobce měl za to, že informace Ministerstva zahraničních věcí, které žalovaný ve svém rozhodnutí citoval, jsou velmi obecné a nepopisují, zda a jak je ochrana zakotvená ve vietnamském právním řádu poskytována dlužníkům ve skutečnosti.
3. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného obsahuje nesprávný právní závěr a je nepřezkoumatelné. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nelze doplňkovou ochranu udělit z důvodů podle § 15a zákona o azylu. S tímto závěrem žalovaného žalobce nesouhlasil, neboť za trestnou činnost byl již pravomocně odsouzen, a není tak u něj dáno důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu, jak je uvedeno v citovaném ustanovení zákona o azylu a v článku 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „směrnice“). Žalobce namítal, že pojem vážný zločin není v zákoně o azylu ani ve Směrnici definován, a rozhodnutí žalovaného je tak co do naplnění podmínky, že se dopustil vážného zločinu, nepřezkoumatelné. Žalovaný dle názoru žalobce nepřihlížel k tomu, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody při samé spodní hranici zákonné trestní sazby a že soud rozhodl o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že námitky žalobce považuje za zcela neopodstatněné a nesouhlasí s nimi. Dle názoru žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podané žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany je primárně jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR, neboť žalobce pozbyl pobytové povolení pro ztrátu trestní bezúhonnosti. Žalobce přiznal, že byl odsouzen pro trestnou činnost, tuto však bagatelizuje a zpochybňuje posouzení jeho jednání jako vážného zločinu. Rovněž přiznal, že o mezinárodní ochranu žádal z důvodu legalizace pobytu, neboť v ČR žije jeho partnerka a dvě děti na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobci byl trvalý pobyt udělen v roce 2014, zrušen mu byl pro spáchání zvláště závažného zločinu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, přičemž žalobci byl kromě trestu odnětí svobody uložen též trest vyhoštění v trvání pěti let. Žalovaný dle svého názoru řádně zdůvodnil, že byly dány veškeré důvody pro aplikaci § 15a zákona o azylu a neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

5. Dále žalovaný uvedl, že nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu. Poznamenal, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Co se týče tvrzené hrozby ze strany soukromých osob, žalobce má možnost se i ve Vietnamu obrátit na místní policii. Tvrzení žalobce, že mu ve Vietnamu hrozí nebezpečí ze strany jeho věřitele, žalovaný považoval za ničím nepodložené. Rovněž rodinné důvody žalovaný neshledal azylově relevantními. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 9. 5. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 15. 5. 2023 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, bez náboženského vyznání, stranické příslušnosti a politického angažmá. Dále uvedl, že je svobodný a má dvě nezletilé děti, které mají vietnamské občanství. Matka dětí je rovněž Vietnamka, má v ČR povolený pobyt. S partnerkou a matkou jeho dětí se rozešel ještě před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, nežije s ní ani s dětmi a ztratil s nimi kontakt. Z Vietnamu žalobce vycestoval v roce 2008 letecky za účelem podnikání. Jako první důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v ČR děti a partnerku a chce s nimi zůstat. Jako druhý důvod uvedl, že když byl v roce 2017 na návštěvě ve Vietnamu, zadlužil se svému věřiteli, a že chce získat pobyt v ČR, aby mohl splatit dluh, který má ve Vietnamu.
8. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 5. 2023 žalobce uvedl, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a bratr. Naposledy rodinu ve Vietnamu navštívil v roce 2017, od té doby je nekontaktoval a nic o nich neví. Konstatoval, že neměl žádné problémy s policií, bezpečnostními orgány, soudy nebo jinými státními orgány, ani nebyl ve Vietnamu stíhán či odsouzen. Popsal, že má problém s věřitelem, od kterého si v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

roce 2017 půjčil s vysokým úrokem peníze na karetní hru, a prohrál. O půjčce sepsal smlouvu, ale neví, kde je. Zástupci věřitele pořád telefonovali, chodili k jeho rodičům, ohrožovali je a vyhrožovali, že dají do zástavy jejich rodinný dům, naposledy to bylo v červnu 2017. Vypověděl, že v ČR byl trestán kvůli drogám, přičemž trestnou činnost spáchal kvůli finančnímu nátlaku od věřitelů, potřeboval co nejrychleji vydělat peníze. Se svými dětmi žil do roku 2017, měl finanční problémy a problém s partnerkou, a tak se s ní rozešel a odstěhoval se, poté v roce 2018 nastoupil do vězení. Do věznice za ním děti přišly na návštěvu dvakrát nebo třikrát, často si s nimi telefonoval. Na výchově a výživě dětí se po propuštění z vězení finančně nepodílí, před nástupcem do vězení posílal na děti asi 10 000 Kč měsíčně. Děti chodí na základní školu a bydlí v Kladně. Žalobce byl s dětmi naposledy v kontaktu asi před rokem, snaží se je najít, ale zatím nic nezjistil. Uvedl, že neví o tom, jestli rodiče policii nahlásili, že za nimi chodí věřitelé žalobce, nevěděl ani, jestli se rodiče odstěhovali, jak jim doporučil.

9. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 2 T 10/2019-3019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 15 To 72/2019, odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) a 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře devíti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a k trestu vyhoštění ve výměře pěti let. Usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 4. 2023, sp. zn. 2 PP 75/2023, byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn na zkušební dobou v trvání šesti let, tj. do 28. 4. 2029.
10. Obsahově podobnou žalobu žalobce podal zdejšímu soudu již dne 14. 8. 2023, a to proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023 č. j. OAM-602/ZA-ZA11-HA13-2023, kterým žalovaný rozhodl, že se žalobci podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu neuděluje azyl a že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Soud o žalobě rozhodl tak, že rozsudkem ze dne 5. 2. 2024, č. j. 54 Az 2/2023-32, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalovaný zkrátil žalobce na jeho procesních právech, neboť porušil jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.
11. Žaloba není důvodná.
12. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 15a zákona o azylu, neboť nezdůvodnil svůj závěr, že se žalobce dopustil vážného zločinu.
13. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemohl žalobci vyhovět. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč u žalobce neshledal důvody pro udělení azylu, podrobně se také zabýval trestnou činností žalobce jako důvodu pro zánik oprávnění k pobytu a výluky pro udělení doplňkové ochrany. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal.

14. Soud dále zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, konstatoval, že „pojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rozhodně neplyne, že by se žalovaný při svém závěru, že se žalobce dopustil „vážného zločinu“, omezil pouze na zařazení trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) a 3 písm. c) trestního zákoníku s trestní sazbou odnětí svobody ve výměře osm až dvanáct let, mezi zvlášť závažné zločiny, jak jsou definovány v § 14 odst. 3 trestního zákoníku (tedy úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let). Žalovaný naopak velmi podrobně popsal všechny okolnosti případu, které jej k tomuto závěru vedly, tedy důsledně zhodnotil zejména rozsah trestné činnosti žalobce, typovou a konkrétní společenskou škodlivost trestného činu žalobce, roli žalobce v organizované zločinecké skupině atd.
16. Co se pak týče námitky žalobce, že žalovaný nezohlednil, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody při dolní hranici trestní sazby a že byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, má soud za to, že se žalovaný se závažností trestného činu žalobce a uloženým trestem vypořádal dostatečně vyčerpávajícím způsobem a skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, není pro posouzení závažnosti jednání žalobce podstatná.
17. Pokud žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s požadavky čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, je třeba zdůraznit, že žalobce ve správním řízení nijak nenamítal, že by v jeho případě mělo dojít k porušení výše uvedeného článku Evropské úmluvy o lidských právech či Listiny základních práv a svobod. Za takové situace nemuselo napadené rozhodnutí obsahovat odůvodnění, proč je žalovaný přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod.
18. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

19. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
20. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl v žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by ve Vietnamu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území ČR.
21. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že *„důvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nevážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“* Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu z věřitelů, neboť žalobce se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, pokud by mu věřitelé chtěli nezákonným způsobem ublížit. Navíc posuzování těchto důvodů je primárně otázkou doplňkové ochrany, jejíž udělení je v případě žalobce vyloučeno z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu, jak bude vysvětleno níže.
22. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území ČR, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o legalizaci žalobcova pobytu na území ČR. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území ČR tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit azyl podle § 12 zákona o azylu nebo humanitární azyl podle § 14 téhož zákona

23. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že *„doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, podle kterého *„pojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“* S ohledem na závěry citované judikatury lze odmítnout jako zcela neopodstatněnou a účelovou námitku, že na něj nelze aplikovat § 15a zákona o azylu, neboť byl již pro trestnou činnost pravomocně odsouzen, není tedy *„důvodně podezřelý“*. Tato úprava se totiž vztahuje i na žadatele o mezinárodní ochranu, kteří již byli za trestnou činnost pravomocně odsouzeni.
24. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 2 T 10/2019-3019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 15 To 72/2019, uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) a 3 písm. c) trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let, přičemž z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn 28. 4. 2023.
25. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, neboť poukázal na to, že žalobce páchal závažnou trestnou činnost zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání. Žalovaný upozornil na to, že Krajský soud v Ústí nad Labem shledal v trestném činu žalovaného velmi vysokou společenskou škodlivost, především s ohledem na skutečnost, že se žalobce dopustil jednání, které spočívalo v tom, že žalobce se spolu s ostatními osobami chemickým postupem za využití léčiv obsahujících efedrin či pseudoefedrin vyrobili nejméně 1500 g metamfetaminu, který vyvezl na neznámé místo za účelem distribuce neznámé osoby. Dále žalovaný doplnil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě závažností dopadů a mírou devastujícího účinku na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog a také celkově na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Žalobcova trestná činnost tak i podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy navíc nejde jen o důvodné podezření,

nýbrž o pravomocné odsouzení. Žalobcovo tvrzení, že se trestného činu dopustil před mnoha lety, od jeho spáchání uplynula delší doba a žalobce je vzorným člověkem, považuje soud za nevhodnou relativizaci závažnosti jeho trestné činnosti. Žalobce by si měl uvědomit, že byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn necelý měsíc před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, tudíž nelze uvažovat o tom, že by se plynutí času mohlo jakkoli projevit při hodnocení závažnosti jím spáchaného trestného činu, resp. že by bylo možno pokládat žalobce – nedávno podmíněně propuštěného z výkonu devítiletého trestu odnětí svobody za trestný čin – za vzorného.

26. Skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, totiž odráží zejména chování žalobce a plnění povinností ve výkonu trestu odnětí svobody, míru jeho sebereflexe a nápravy a očekávání řádného života v budoucnosti; závažnost trestného činu se při rozhodování o podmíněném propuštění zohledňuje při určení části uloženého trestu, kterou je nezbytné vykonat, aby soud mohl o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody rozhodnout. Skutečnost, že žalobce (odsouzený) požádá o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a soud jeho žádosti vyhová, nesnižuje typovou ani konkrétní společenskou škodlivost spáchaného trestného činu. Pro posouzení, zda se žalobce dopustil „vážného zločinu“, je tak otázka podmíněného propuštění irelevantní. Žalobcova námitka zpochybňující posouzení pojmu vážný zločin ze strany žalovaného tudíž není důvodná, neboť žalovaný odůvodnil závěr o tom, že se žalobce dopustil vážného zločinu konkrétními okolnostmi páchaní trestné činnosti žalobcem na území ČR.
27. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, podle kterého *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona ... o azylu ..., rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný za dané situace nebyl povinen se vypořádat s otázkou existence vážné újmy a nemohl se dopustit nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobcovo pravomocné odsouzení za závažný zločin bylo nepřekonatelnou překážkou pro případné udělení doplňkové ochrany.
28. I z tohoto důvodu považuje soud za irelevantní žalobcovo tvrzení o jeho strachu z věřitelů ve Vietnamu, u kterých má velký dluh a mohli by mu, resp. i jeho rodičům, ublížit, neboť tato tvrzení by mohla být hodnocena výhradně ve vztahu k doplňkové ochraně, jejíž udělení je však v důsledku aplikace § 15a zákona o azylu vyloučeno. Ze stejného důvodu pokládá soud za nedůvodnou žalobcovu námitku, že je napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky, především s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v důsledku žalobcova vycestování by podle jeho názoru došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, jelikož mu ve Vietnamu z důvodu dluhů hrozí od věřitelů reálné nebezpečí, že mu ublíží. Tyto skutečnosti totiž nebylo možno v daném případě posuzovat, neboť doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Soud dále připomíná, že institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění.
29. K tvrzenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce soud dále poukazuje na to, že má z obsahu správního spisu za prokázané, že žalobce má v ČR dvě děti a bývalou partnerku, všichni jsou státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky pobývající na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

území ČR, všichni ostatní rodinní příslušníci žalobce žijí ve Vietnamu. Soud však zdůrazňuje, že žalobce s bývalou partnerkou nesdílí společnost od roku 2017, kdy se s ní rozešel, o děti od roku 2017 osobně nepečuje, na jejich výživu od roku 2018 ničím nepřispívá a v kontaktu je s nimi velmi sporadicky, naposledy s nimi byl v kontaktu před více než rokem. Je třeba též upozornit na to, že žalobce se dle svého sdělení zdržuje v Duchcově, zatímco jeho děti žijí v Kladně. Z toho vyplývá, že žalobce již nejméně od roku 2017 nemá v ČR žádné funkční rodinné zázemí, má zde sice dvě nezletilé děti, ke kterým však dlouhodobě neplní svou zákonnou vyživovací povinnost, fakticky nevykonává svá rodičovská práva a s dětmi se pravidelně vůbec nestýká. Rodinný život ve vztahu ke svým dětem a bývalé partnerce může žalobce mít fakticky nadále ve stejné kvalitě, jaký měl od roku 2017 dosud, i po vycestování do země svého původu. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do soukromého a rodinného života strpěl. Soud tak uzavírá, že zásah do jeho rodinného života nelze v případě jeho vycestování do země původu hodnotit jako nepřiměřený.

30. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný naopak v tomto ohledu nijak nepochybil.
31. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 3. února 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.